

33. szám.
Augusztus 12. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapo** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal**: Pest barátság-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 5 hasábos nompapereille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

NE LAKJÁL ÁTJÁRÓ-HÁZBAN.

(Humoreszk 25° melegben.)

FEHÉR Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak 3 esztendő alatt, beleszámítva a szünidőkre eső 2—2 hónapot is, végig lakták Budapest fővárosa dunabalparti részének nem mondok sokat 54 utcáját, hanem összesen azért soha egy panasz szót nem lehetett szájukból hallani a költözködés, hurczolkodás ellen.

Három esztendő lefolyása alatt átköltözvén összesen 54-szer, vagyis minden két hónapban háromszor, az ez idő alatt átélt viszontagságok nem birták őket, Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársakat egymástól elszakítani.

Ez Orestes és Pyladesi mivoltuk azonban még nem tette volna őket méltóvá arra hogy a krónika nevöket feljegyezze. Egy hallatlan történetnek köszönhetik ezt, olyannak, mely 54 esetben kikerülte őket, s csak az 55-ödik esetben következett be rájuk. Ritka különös eset volt ez, méltó meghallgatni.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak a mult tél egyik zimankós hónapjának idusán, mint rendszeren minden hónap idusán és minden má-

sodik hónap kalendáin, másfél napon keresztül nézegették sorban a kapuk alját és a házak számait keresvén fedelet a maguk számára, a hol fejüket lehajthassák, mivelhogy összetűztek azon jámbor természetű jözsefvárosi sváb asszonnyal, kinek külön bejárata, elegans, udvari szobáját, két héttel azelőtt kibérelték.

Az összezőrdülés oka nem tartozik ugyan szorosán az itt elmondandó dologra, de mivel az Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak jellemére némi világot vet, nem árt, ha röviden előadatik.

Fehér Péter és Fekete Pál, jogászok és laktársak, midőn két héttel az említett zimankós hónap idusa előtt, a jözsefvárosi jámbor természetű sváb asszony különbejárata, elegans udvari szobájába beköltözének, különös szolid embereknek sőt mi több városi irnokoknak adták ki magukat. Elővigyázatból megtagadván jogász voltak, azon álnok füllentéssel állottak elő, hogy ők az egész napot a városházán a bureauban töltvén, midőn este 9 óraker haza jönnek, kapuzárás előtt lefeküdvén azon jám-

bor ohajtással alusznak el, hogy bárcsak minél később virradna fel a holnap nap, hogy fáradságait kellő módon kipihenhetnék.

A jámbor természetű, bár kissé gyanakodó sváb asszonyt sikerült nekik végre annyira elszédíteni, hogy az megengedte, mikép a 2 hónap óta embert nem látott, külön bejárata elegans udvari szobába még az nap este beköltözzenek.

Történt azonban, hogy a jámbor természetű sváb asszony igen hamar rájött Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak turpisságára.

Ugyanis, midőn az esti 9 óra elkövetkezett volna, Fehér Péter és Fekete Pál, jogászok és laktársak még kapuzárás előtt eloldalogtak hazulról, s egész áldott éjszaka a legszomorubb árvaságra hagyták a különbejárata, elegans, udvari szobát. Midőn a jámbor természetű sváb asszony reggel a cipőket kivinni bekopogtatott, az ajtót zárva találta, s belülről a legkisebb neszt sem hallott.

De im mi történik?

Midőn még ki sem sajnálkozta magát, jámbor természetét megillető mértékben az új szobaurak fáradsága fölött, mely ilyen hosszas pihenést igényel, — imhol jönnek haza Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak, különösen igénybe vévén egymásnak és az üvegezett ajtónak támogatását.

A jámbor természetű svábasszony lelkében ennek láttára azonnal megfogamzott azon, nagy lélekerőről tanuskodó elhatározás, hogy két hónapig üresen állott szobáját az urfiaknak tüstént felmondja, mihelyst azok kijózanodtak.

Olyan valami történt azonban, mely ez elhatározást azonnal tetté érlelte. A jámbor természetű sváb asszony ott a helyen felmondá a szobát Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársaknak, s azzal dühösen magokra hagyta őket, a gondviselésre bizván, hogy a rendkívül csúffá tett küszöböt a sikárkefével és törülő rongygyal ismét salonképes állapotba hozza.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak tehát a hónap idusán megindultak szokott utjok-ra, s a rendes másfél napi kutatás után révbe is jutottak az X. utca Y. szám alatti házban, melybe a rájuk nézve oly emlékezetessé vált 15-én minden jelentékenyebb baleset nélkül szerencsésen áthurczolkodtak.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak rendkívül biztató auspiciumok mellett költöztek

e szobába. Udvari szoba volt, az s nem különbejárata, mivel egy másik szobával közös konyhán, keresztül lehetett bele jutni, s mégis, a mint csak egyszer belekukkantottak a világ minden kincseért sem kerestek volna másikat. A közös konyha másik szobájában két fiatal fehér népet vettek észre, kik az első megpillantáskor már, szokatlan érzelme- ket gerjesztettek a zálogházat nem egy egyszer meglakott kabátok bélése alatt.

A beköltözés csak késő estén sötétben történt, mivelhogy a késő kihurczolkodással meg akarták boszantani a jözsefvárosi jámbor természetű svábasszonyt.

Azon természeti törvény következtében, mely a házmestereket ösztönszerűleg visszatartja a gázlángnak 9 óra előtt való meggyújtásától, a mi két emberünknek nem volt módjában a házat körülnézni; evvel különben nem is törődtek sokat, mindketőnek fejét a házi asszonyoknál teendő első vizít foglalkoztatván.

Tenni is akarták tiszteletüket azonnal, mihelyst helyen voltak; a vén tót szakácsné azonban, ki ama bizonyos szegre, vagyis inkább az azon lógó kulcsra figyelmezteté az új lakókat, azon leverő hírrel vette el jó kedvüket, hogy az asszonyok a színházba mentek.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársakat e hír egészen elszomorította volna, ha eszükbe nem jut, hogy az új lakás áldomását még meg sem itták.

Hogy valamiképen evvel el ne késsenek, előre látó gondossággal tüstént megágyaztattak a tótasszonynyal s az új lakást annak gondjaiba ajánlván, eltávoztak. —

— Te Palkó! nekem még van 5 forintom szóló Fehér Péter jogász, társához Fekete Pálhoz az ötödik palaczk után.

— Nekem meg 5 frt 5o krajczárom.

— Tudod mit mondok? Menjünk el a színházba.

— Nem bánom.

— De melyikbe?

Az olvasó most azt várja, hogy Fekete Pál jogász így felelt társának Fehér Péter jogásznak:

— Bagó! abba, a melybe háziasszonyaink mentek.

Az azonban koránt sem így történt a dolog.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktár-

sak az ötödik palaczk után vajmi keveset tudtak arról, hogy nekik háziaszonyaik is vannak.

Fekete Pál jogász így felelt társának fentebbi kérdésére:

— Menjünk el abba az »ujba«; én még úgy sem voltam benne.

Fehér Péter jogász csodálkozva nézett Fekete Pál jogászra, mintha mondani akarta volna.

— Te bolond! hát én tán voltam?

Azonban nem szólt semmit azon egy, jelentőségteljes szón kívül:

— Gyerünk!

És avval csakugyan elmentek. —

Az utcán kissé hideg volt. Az ég csatornái fekete esőt és fehér havat öntöttek alá, miket egy barátságatlan északi szél egy, még eddig tudományosan nem analysált keverékké kavart a levegőben. Az időnek jótékony hatása volt Fehér Péter és Fekete Pál ködös fejére, úgy hogy a karzatra érve, képesek voltak két vékonypénzü szabólegény kiszorítása után jó ülőhelyet szerezni maguknak.

A karzat tropicus hőmérséke azonban hamar lerontotta külső levegő józanító hatását, úgy hogy 25 perc múlva Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak hajlandók lettek volna az édes álom karjaiba vetni magukat, ha az első horkantások után a mellettük ülő, nem kis teriméjű szatócs udvariasan oldalba nem böki őket.

Az előadások végét tehát az éberlet és álomnak psychologice még kellőleg meg nem magyarázott állapotában érték meg, s így jutottak le az utcára is, hol azonban a hűs lég csakhamar újból észre hozta őket, úgy hogy az egymás hátán tolongó tömegben sikerült szerencsésen keresztül jutniok.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak karon fogva egymást, haza felé indultak.

— Hol is lakunk mi most?

— X. utca Y. szám.

— Ahán! az új lakásunkon, hanem siessünk, mert ördögös rossz idő van. —

— Nos uraim! nem jönnek, haza velünk?

E kérdés Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársakhoz vala intézve, eredt pedig két, kendőbe burkolt nő-alaktól, kik a mindinkább kijózanuló ifjak előtt lépdeltek.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak körülnéztek, ha vajon csakugyan őket illeti-e a kérdés, s csak miután meggyőződtek, hogy egy

pislogó lámpán kívül semmi élő teremtes nincs közelben négyőjükön kívül, szánták el magukat a nekik kissé szokatlan kérdésre válaszolni.

— Ezer örömmel, felelt a lobbanékony Fehér Péter, karját nyujtva a hölgyek egyikének.

Fekete Pál azonban ovatos volt.

— Hol laknak nagysádtok? ha szabad kérde-nem; szolítá meg a lovagot kereső dámákat; mely kérdés tekintetbe véve a bokáig érő csatakat, a sötétséget, hideg szelet és havas esőt, nem volt épen oktalannak nevezhető.

— Z. utca V. szám alatt.

— Oh hiszen az itt van nem messze, szolt Fehér Péter, menjünk.

Tíz percnyi séta után Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak a legragyogóbb reményeknek adták át magukat.

A két hölgy beszéde, hangja, kezeik, mik az ifjak karjain nyugodtak, oly igéző, kecses és elragadó volt, hogy Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak így sötétben, teljesen el voltak bájolva.

Egy vendéglő mellett a lobbanékony Fehér Péter azt indítványozza, hogy nem jó volna-e bemenni s megvárni, míg az eső eláll.

— Pénzbe kerül ugyan, gondolá Fekete Pál, azonban meglátjuk, milyen szépek vagytok, s ettől függ minden.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak, daczára a hideg szélnek és esőnek, mely ködös fejüket negyedóra óta fütta és mosta, még koránt sem voltak oly állapotban, hogy az utolsó 5 frt felváltásakor jelentkezni szokott takarékosági szellem intő szavának a legkevesebb hatása is lett volna rájuk.

Vigan vacsoráltak, s csak a záróra hozta ki őket a vendéglőből.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak még ködösebb fővel indultak utra a hölgyek karjain, azoknak állítólag ismeretlen lakása felé. Midőn a vacsora után az utra való szivart, hagyományos szokás szerint zsidócsalva meggyújtották volna, Fekete Pál jogász azt mondja laktársának, Fehér Péternek:

— Te én mintha láttam volna már valahol ezeket az asszonyokat.

— Tudja menkö, nekem is úgy tetszik, ennek az enyémenek a hangja olyan ismerős előttem. Több szaváltásra azonban nem volt idő.

A hölgyek egyike sopánkodva jö vissza az aj-

tóbol, hogy még most jobban esik, mint mikor bejöttök.

— Mit tegyünk. Csak már legalább egy pár esernyőnk volna, az új kalapom tönkre megy, a kendőm, a mivel leterítettem, már egészen átázott.

— No már az igaz többet soha sem megyek ki esernyő nélkül hazulról, szolt a másik hölgy.

— Kérem, kérem, vág közbe szolgálatkészen az egyik pinczér, van nekünk esernyőnk készletben, ha talán a nagyságos urak . . .

— Adjon ide kettőt, szakítá félbe a lobbanékony Fehér Péter, lopva intve Fekete Pálnak a hölgyekre, mintegy mondván:

— Megérdemlik ezek.

— Az igaz, gondolá Fekete Pál, költöttünk mi már bolondabb dologra is három frtot, isten neki, s kifizeté az egyik esernyőt.

— Van e kapupénzre valód? sugá Fehér Péter az ajtóban Fekete Pálnak, mert nekem nincs ám.

— Még épen-annyi van mond ez s avval karjaikra öltvén a hölgyeket utnak indultak.

A Z. utca V. számot hamar elérték. —

Hátra volt még az utolsó a legválságosabb pillanat; midőn majd a hölgyek a kapuban bucsuzni akarnak. Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak szívdobogva várták e pillanatot, el lévén készülve életre-halálra nem tágitani.

— Itthon vagyunk.

Fekete Pál csengetett.

A hölgyek részéről semmi szabadkozás.

Fehér Péter és Fekete Pál sziveik majd kiugrottak a zálogházat nem egyszer meglakott kabátok bélése alól.

A házmester kinyitja a kaput, s ők — — mindanégyn bemennek.

Fehér Péter és Fekete Pál, jogászok és laktársak boldogságban usztak.

A társaság egy szűk csigalépcsőn emelkedett, mint Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak hitték, a hetedik égbé; valójában azonban csak a harmadik emeletre.

Az első emeleti fordulónál Fehér Péter karját, hölgyének karcsu dereka körül merészkedett fonni, mit az csak gyöngén ellenzett.

A második emeleten Fekete Pál megcsókolta a karján csüggő dáma keztyűjét, s e közben úgy érezte, mintha a picziny kéz az övét megszorította volna.

Végre felértek a harmadik emeletre s megálltak egy ajtónál.

Az egyik hölgy csönget, mire az ajtó nem sokára megnyílik, s ők belépnek.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak a hetedik mennyországban képzelték magukat.

— — — És most jó éjszakát uraim! szoltak a hölgyek, kecses pukedlivel a sóbálványnyá változott Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársakhoz, köszönjük a vacsorát és társaságukat. Álmodjanak szépeket az első éjszakán új szállásukon. S mielőtt a két boldogtalan fiatal ember magához tért volna, eltűntek a balfelöli ajtón.

A zár csattanása s a tót szakácsné gyertyája magukhoz téríté embereinket.

— Tessék bemenni, meg van ágyazva, szolt a szakácsné a jobbfelöli ajtóra intve, melyen a gyertyavilágnál szép tisztán volt olvasható a közös névjegy:

Fehér Péter és Fekete Pál

jogászok és laktársak.

Fehér Péter és Fekete Pál jogászok és laktársak saját lakásukon voltak.

— Ennek a háznak két kapuja van egyik az X másik a Z. utcára. — Ez az éles látásról tanúskodó felfedezés Fehér Péter eszének válik dicséretére.

— Tudod mit Peti? Felmondunk.

— Fel! És átkozott legyen közülök az, a ki valaha átjáró-házba megy lakni.

— Átkozott legyen.

És másnap reggel csakugyan megesett rajtok, a mi még azelőtt soha: ők mondták fel a lakást, és nem önkik mondtak fel.

K—a I.

ORIENTALIA.

Nikita azt távirja a világba, hogy azért megy haza, mert a leánya megbetegedett.

— Óh Natalia! Bárcsak nekünk is volna már olyan leányunk, sohajt Milánka, mikor ezt hallja.

A szerb tábornokok közül eddig még csak egy sebesült meg: a vén Zách; annak is a lábán van a baja.

— Bizonyosan a futásban sántult meg.

A főérv Bosnia annexioja mellett az, hogy e tartomány Ausztriához kapcsolatván megnyeresék a civilizationak.

— Mert hát Dalmátia is Ausztriához tartozik már jó ideje, és lám, mennyire fogékony a civilizációra. A morlások a közjük lerándult bécsi ujságírókat úgy megszerették, hogy mikor ei akart tőlök jönni, emlékből ott fogták neki a két fülét. Ennyire a bosnyákok is vihetik fél század múlva.

JSZTRIKUCZ ÉS NÁSZALMICSESZKUL.

Isztr. Fránya rusticus. nép lakik azon a Zentán?

Nassz. Hogy hogy?

Isztr. Csak 17-tel kevesebb azoknak a száma, akik inkább ragaszkodnak egy paraszt majoroshoz, mint a háromszoros pesti háziurhoz.

Borkorcsolya.

— Egy Goldberger nevű zsidó kikeresztelkedett. Nevét is megmagyárosította, és pedig »Hegyikere. Az »Aranyhegyi«-n ugyanis mindjárt kitűnt volna, hogy valaha zsidó volt.

— Barátom! — szólítja meg egykor egyik barátja, már keresztyén korában, tudod-e, hogy olyan zsidóból, ki az »arany«-at eldobja, soh'sem válhatik jó keresztyén.

Lügewacker levele Paracsinból.

Zimony, Kékmacska kávéház.

Tegnap beszéltem egy bolgárral, akit a basibozokok meggyilkoltak, sietek önnel az interview eredményét tudatni.

Az embert Kutyakoff Georgievicsnek hívják s mint neve is mutatja előkelő családból származik. Sárga répát termesztett Philippopolis mellett. A cserkeszek megrohanták répa földjét s nem mentek el addig arról, míg egy szál répája volt. Midőn e miatt tiltakozott volna, a cserkeszak kapitánya rögtön olajba főzette, azután szurokba mártatván karóba huzatta s mint valami milli, gyertyát meggyújtatta. A szegénynek, a mint saját szememmel meggyőződtem, mind le volt perzselődve a szemöldökre.

Kutyakoff Georgievics, a mint a cserkeszek eltávoztak, elfujta a szurok lángját, leszállott a karóról s egy harmadosztályu coupéban (azelőtt mindig 2-dik osztályon szokott utazni) ide jött Csernajefferhez.

Elbeszélte aztán, hogy mit látott utközben. Képzelheti e látványt! Bolgárországon jött keresztül. Ott valóságos embervásár van. De nem elevenen árulják az embereket, mint némely tudósító írja. Füstölve, bepáczolva, sütve és párolva árulják ott a bolgár nőket és gyermekeket. Mert tudvalevőleg a cserkeszek bolgár hussal élnek, s Kutyakoff biztos forrásból értesült, hogy Viddinbe füstölt bolgár gyermekeket szállítanak a vár elprovinciarozására.

Kutyakoff, Csernajeffer kívánatára késznek nyilatkozott magát megnyúztatni engedni s kitömött bőrrel Moszkvába utazni, hogy ott a rajta elkövetett szörnyüéseket az orosz hazafiaknak megmutatván és előszóval megmagyarázván, azokat minél nagyobb áldozatkészségre ösztönözze.

Tisztelettel.

Dragutin Lügewacker.

Távirat váltás

Cettinye és Belgrád közt.

Cettinye aug. 9.

Kedves Nathália!

Szomorkodjál velünk, a mi lányunk megbetegedett, halálán van.

Miléna.

Belgrád aug. 10.

Kedves Miléna.

Szomorkodom veletek, hogy a ti lányotok beteg. A mi lányunk hál isten egészséges; fut, szalad, mint a nyúl.

Nathália.

RÁCZ-TÖRÖK HÁBORU.

G—ff: Így do pekla! Mit avatkoztok a más dolgába. Eresztetik el mindjárt azt az oroszlánt!

G—ff: Zatraczeni! minek eresztettétek el, most megyek interveniálni.
A másikkak: Csak még egy keveset várj, azután intervenálhatsz.

Illusztrált hírlapi sürgönyök.

1. Alimpies Ranko tábornok erélyes előkészületeket tesz, hogy Bjelina erősséget bevegye.

2. Csolak Anties ezredesnek ovatos mozdulataival sikerült az ellenséget meglepni,

3. S heves küzdelem után teljesen szét is zuzta azt.

4. A szultán egészségi állapota aggasztó. Mindennap háromszor visszavonul kabinjába, s oda senkit sem bocsát magához, még a minisztereket sem.

Majd ha Bosniát annectáljuk.

Salamon, (nem a bölcs Salamonról van szó, ki az elevent is ketté akarta vágni, hanem arról a Salamonról, ki a döglöttet is az elevenhez akarja ragasztani) — tehát Salamon tervezete szerint az új »kapcsolt rész« külön alkirálysággá fog alakíttatni. A bosnyákok boldogítására kinevezendő tisztviselők közül a következők, mint értesülünk már kandidátumba is vannak véve:

Alkirály, b. Józsika Kálmán lesz. Mint-hogy e tisztben csakugyan Boszniában kell laknia, ennél fogva a »Magyar Allat« vezérczikkéit ezentul Posner Károly Lajos Jézus Mária Szent József fogja írni e célra mindennap két óra hosszára kikeresztelkedvén.

Melléje adatik

Vadnai Károly főháremőrnek. E jelesünk állítólag biztosítva érzi magát, hogy ez állomásra concurrens nem lesz.

Vitézlő **Agai Adolf** lesz az ország czimerének védője. (Bajnok, bosnyáku: zbojnyik.)

Toldy Pista a szerajevói hivatalos lap szerkesztőjévé szemeltetett ki. — Kezdetben a »Nemzeti Hírlap«-ot is át akarták vinni összes előfizetőivel együtt, azonban csakhamar belátták, hogy ez utóbbiak ott teljesen fölöslegesek, mivelhogy Boszniában ugyanis divatos a soknejűség.

Pater Lonkay a bosnyák bégek eunuchjainak főnöke lesz. (Miért? Talán azért mert pap? — Óh nem, azért mert ökörr.)

Atta Kerkápolyija!

Nem rég elhíresztelték róla, hogy meg akar házasodni, de kislát hogy az koholmány. És ime most gyerektartási költséget vetnek rá.

Ugy kell neki!

Szerkesztői izenet. *)

(Rímbe szedve.)

Őn arról kérdez, Nagysád
Miképen áll a lap;
Köszönjük szépen, Nagysád
Hogy e témába kap;

Feltárjuk a világnak
Hogy henczegeünk van ok, —
De csak petittel, hátul. . .
Mert én szerény vagyok!

Pro primó: tisztelet Nagysád
Lapunk pompásan áll,
Nincs nő-szabó, nincs borbély
Ki nem praenumerál
Ma is harminez jött onnan
Hol ön, mint nap ragyog. . .
(Csak még harminczat kérek,
Mert én szerény vagyok!)

S hol csak kávéit isznak,
S gazdasszonyt tart a pap,
És pletyka dívik — megvan
E fővárosi lap.
Sőt mágnás is hozatja
S tartják a gazdagok —
De ezt csak úgy, futólag,
Mert én szerény vagyok.

Ázt tudja tisztelet Nagysád
Hogy munkatársaim
Előkelő lángelmék
Mind hirneves, fain. .
Csoportba gyűlnék hozzám
A kicsik és nagyok;
Neveikkel nem fárasztom, —
Mert én szerény vagyok.

De annyi tény, hogy itt ír
Süldő és veterán!
Levéllal (zölddel) ellát
Bécs, Piripócs, Merán.
Ápró, vegyes rövid hirt
Ezrével faragok. . .
De esitt — magunkról szót se,
Mert én szerény vagyok.

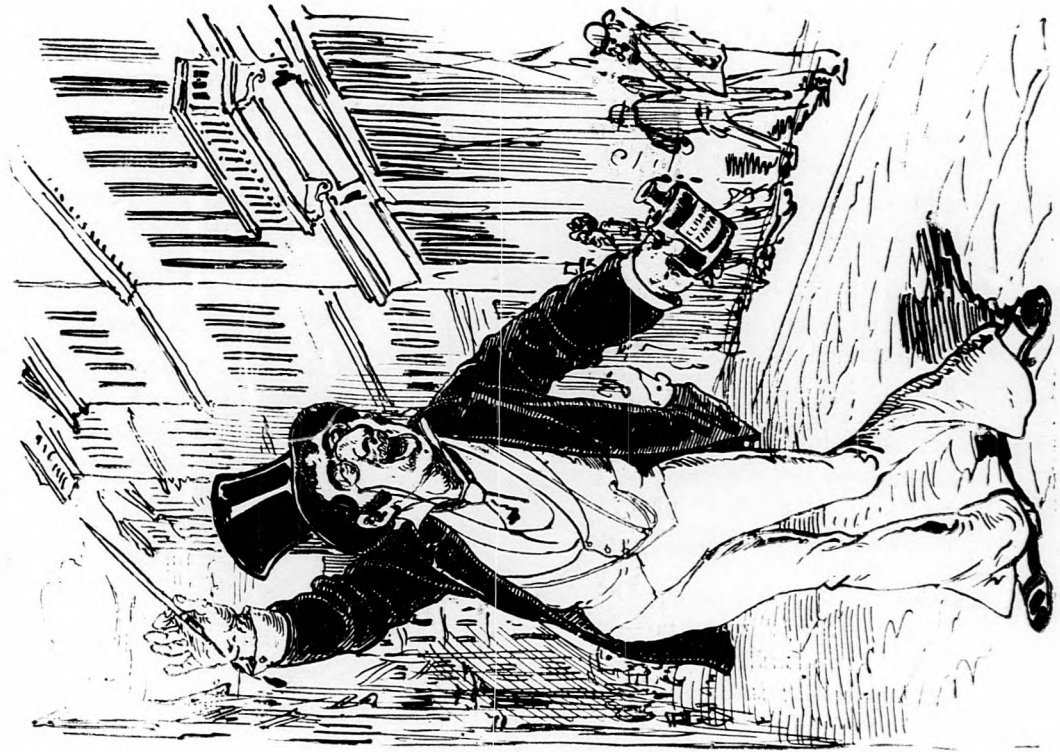
Ne higye, hogy megártson
A concurrentia. . .!
A tracsos erősebb, mint ök,
— Hisz tudja ön, mi a'! —
És míg mi fölvirágzunk
A másik hullni fog. . .
Petittel írom ezt ki,
Mert én szerény vagyok!

Láthatja, kérem ászszan
Mily kitűnő a lap;
Alattam egyre jobb lesz
S nagy renomméra kap. . .
Diesértem én magam? Nem!
Elmondtam a valót;
Mert én tesszék elhinni,
Szörnyen szerény vagyok!

*) Egy fővárosi lap mult esütörtöki számából.

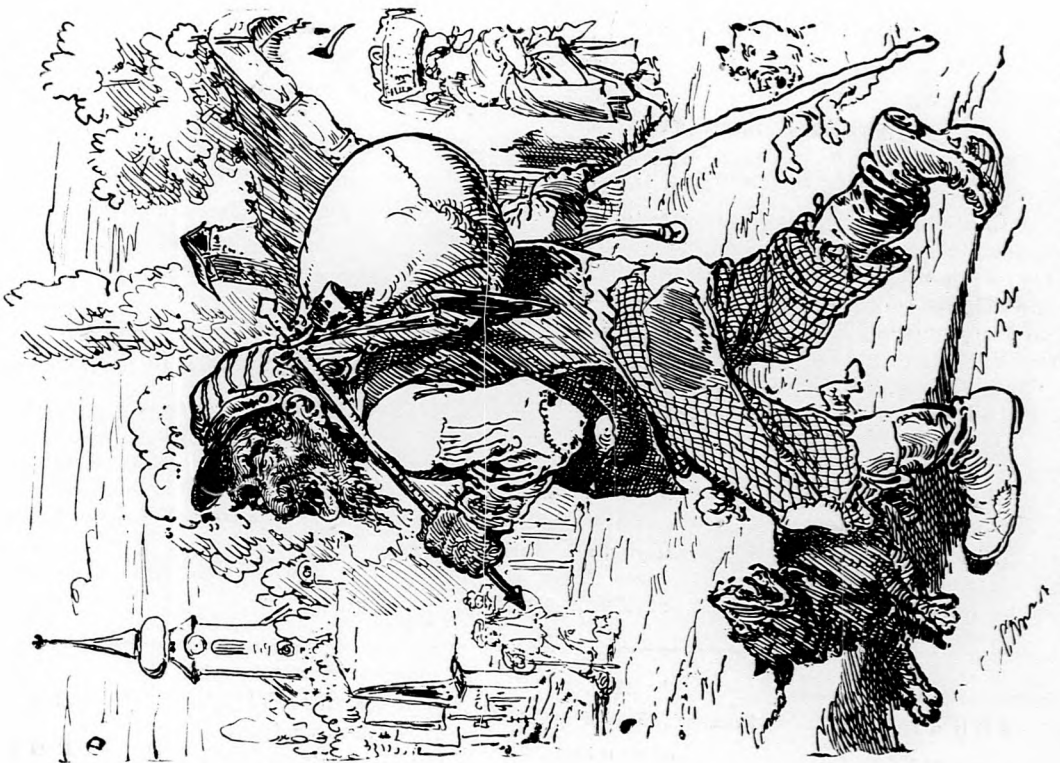
A JUDAIZMUS MAGYARORSZÁGON.

Budapesten:

— Eladó! Thollat vegyenek, thollaaat!

Vidéken:

— Eladó! Thollat adjanak hely, thollaaat!

Az istenadta.

NYUGTALAN és rakoncátlan
Ez a fiú, szól az apja.

Megfékezem nem sokára —
Pap lesz majd az istenadta.

Be is zárták pár év mulva
A fiut egy nagy klastromba,
Tanították éjjel-nappal,ⁱ
Kis-pap lett az istenadta.

De az ifju haloványabb,
Szomorubb lett napról-napra;
Vezeklés ez, mondják — pedig
Szerelmes az istenadta.

Később ki is járhatott már,
El is maradt jó gyakorta —
Alig éve paposkodik:
S papa lett az istenadta.

E. A.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Egy plébános-szerkesztő levele

Kedves Paulné Tns asszony!

Grgie Stipán, a lapomnak alszerkesztő úr, értesített engem arról, hogy kegyed egy párszor már megsértette őt a »Vila«-lapom végett. Hogy nem akarja elfogadni 33 f. o. é. tőle addig, míg én egész fertályt kinem fizetem — jelenik vagy nem jelenik meg többé a »Vila«? azt kegyed továbbá nem kérdezi!

Én alulírott, volt »Vila«, szerkesztő, kegyednek ezenel több okból kényszerítve vagyok a lapnyomást felmondani.

1. A m. k. ministerium, 2 a püspököm és 3 az előfizetőim úgy akarják.

Ministerium irásbelüen, püspök figyelmeztetésével, és az előfizetőim a hanyagság miatt.

Mielőbb lesz pénzen — és lesz remélyem, szent Mihálykor megjelenni fog nagyobb és díszesebb lapom Baján, négyszer havanként, az én szerkesztőségem alatt. Azonkívül eszem-

be volt kegyednek átadni »prédikációmat«, és új évi »nap-tárt«, a munkára. De miután az én társommal annyira gorombáskodik, szintén félek a kegyednél kezdeni.

Különben sok pöröm volt már, de egyik sem ártott nekem, ha gondolja hogy pöröknek jobb sikere lesz, kezdjen, én mindig vagyok törvényeknek szolgálatára, még mindig.

M. plébános

a Bonyeváczka Sokáczka Vila szerk.-je.

Lakadalmi rigmus.

Ömledezésimnek Minerva hévtelyes
Közeledésednek Suhantok elédbe
Óhajlamait gitáron zengelem
Hogy tartsd meg kedélyem kedvedbem
Ha ez így áll
Akkor igyál.

Véres buzgalommal egyetemlegesen
Kivánom kartárs buzgalmi sorsodat
Amor nyájasságú csinos familiád
Oszlassa el gyöngéd szép koronád.

Szép a házasságnak kedvező iránya
Előérzetem sorsokat munkája
S miként nyáron szellő fujdogálja
S a harmatot télen felszárítsa.

Sorsitam egedtől légyen áldás
Bőséggel zuhanjon az áldomás
Ohajlam ez, nem más.

V. E.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

»A fatum«. Nem rajz ez csak »patzerei«. — **Aradi Adomázó.** Egy bevált. — **Ernö.** »Ez való — nem álom«. Bizony pedig álomnak is igen silány volna. — **Nagyvárad** Ó. L. Isten mentsen meg minket attól, hogy ön még folytassa is. — **Szőrcs Vinko.** Nem közölhető. — **Szászváros** K. I. detto. — Többi kéziratokról jövőre.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státó utca 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBA

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS JÓKAI MÓR LAPJAIRA.

A HON.

Politikai napilap, esti lappal, a legnagyobb alakban.

Esteli tárczájában a legkitünőbb, s az ujabban világhírűvé lett külföldi írók elbeszéléseit hozza.

Jövő évnegyedben veendi kezdetét benne Jókai Mór nagy regénye „EGY AZ ISTEN” czimmel.

A HON előfizetési ára:

havonként	2	frt.
évnegyedre	6	„
félévre	12	„

A magyar nép legkedveltebb humorisztikus lapja,

az

ÜSTÖKÖS.

JANKÓ JÁNOS genialis karrikaturáival.

Megjelen hetenként, ára:

évnegyedre	2	frt.
félévre	4	„

Az előfizetési pénz e négy lapra az **Athenaeumba** küldendő. Budapest, Barátok tere 7.

Az

ÉLETKÉPEK.

Szépirodalmi, művészi és társaséleti napilap, képekkel.

Az Életképek nagy nyolczad réten jelenik meg, 8—10 oldalon, a legkitünőbb irodalmi erők közreműködésével. Az eddig megjelent számokban **Vámbéri, Dux, Pulszky, Télf, Jókai**, s mások munkái jelentek meg.

Jókai minden apróbb műveit az Életképekben közli.

Minden vasárnapi szám művészi kivitelű **képeket** hoz.

Előfizetési ára:

(juniustól szeptemberig)	6	frt	—	kr.
évnegyedre	4	„	50	„
félévre	9	„	—	„
egész évre	18	„	—	„

Politikai néplap.

az

IGAZMONDÓ,

különösen szem előtt tartja a politikai értesítéseken felül a nép ismeretei terjesztését, s TÁRCZÁJÁBAN mindig sziv és elmeképző olvasmányokat hoz.

Előfizetési ára:

évnegyedre	1	frt	25	kr.
félévre	2	„	50	„
egész évre	5	„	—	„

Az Athenaeum könyvkiadó-hivatalában

Budapesten (barátok-tere, Athenaeum-épület) megjelent s általa minden hiteles könyvvarusnál (Bécsben Gorichek, Stepfansplatz 6.) kapható:

Jókai Mór legújabb regénye. Az élet komédiásai.

Hét kötetben.

Ára 7 forint.

A legkedveltebb regényirő e munkája dedicatióval kezdődik. Magyarország királynéjának, a magyar nemzet e szerető anyjának van az ajánlva, ki e napokban vette a mű első példányát az ünnepeit szerző kezéből s megígérte, hogy elfogja olvasni. Hozzátehetjük, hogy élvezettel fogja elolvasni s nem csak ő, kit a sors oly magasra helyezett, de élvezettel fogja azt olvasni a nagy közönség is, mert Jókai éppen az az író, ki a szépirodalom terén általánossá tudja tenni az egyenlőséget annyira, hogy míg finomságait csak a legmagasabb műveltségű ember véli méltányolhatni teljesen, — a ragyogó stílnél és páratlanul világos irmodornál fogva könnyen hozzájárulhatók és megérthetők azok a nagy közönségnek is. Jókai regényeit egyenlő lelkiismerettel olvashatják a koronás fejek és a nép egyszerű gyermekei s egyenlő könnyűséggel játszik ő mind a kettőnek a szívével. Egyszerre derül fel kedélyük humoros jeleneteinél s összefolynak könyveik a szomorúaknál, ki a demokraczia a szépirodalomban; nem abban az értelemben, hogy levonjuk a fejedelmek izlését a póriás színvonalig, hanem hogy a pórt is felemeljük a finomult izlés megértéséig, s az általánosabb emberies érzelmek festésében kimutassuk, hogy nincs oly magas társadalmi fok, mely felülemelkedhessek s nincs oly alacsony, mely alábbszállhasson azon a színvonalon, a hol az ember végződik s vagy a félisten, vagy a réllálat kezdődik. — E regénye Jókainak már a hetvenes években, tehát a legeslegújabb korban játszik, azon a téren tehát, melyet a korszerű író regényeiben még föl nem kerestek. Az idő megválasztása mutatja az egész mű hátterét s az alapeszmét bejelenti a cím maga. »Az élet komédiásai« oly emberekről beszél, a kik álarcot viselnek. Másnak mutatják magukat, mint a minők valóban. A jellemfestés mesteri, a mese érdekfeszítő, szövése, bonyolítása és megoldása meglepő, mint azt Jókainál már megszoktuk. Minden során meglátszik a szerző bűvésze keze. S ha ajánlására többet nem hozunk fel, tulajdonítsa az olvasóközönség annak, hogy hálátlan munkának tartjuk vizet hordani a Dunába. Jókai nevét olvasva egy máf alatt úgy is, tudja minden ember, hogy az a képzelhető legnemesebb szellemi élvezetnek a biztosítéka.

BELLA H.

Regény.

Írta:

Fordította:

Feuillet Octáv.

Sasvári Ármin.

Ára 1 frt 20 kr.

Feuillet Octávnak, a francia olvasóközönség e kedvencének oly művét mutatjuk be a magyar olvasónak, melyet élvezettel, gyönyörkedve olvasunk; mely érdeklődésünket mindvégig lebilincseli, bár nem csigázza fel a feszültséget olaszközzel, hogy farsztóvá váljék. Meséje érdekes epizód azon polgárháborúból, melyet a Vendée és a Bretagne folytatnak az első francia köztársaság ellen; Lősei rokonszenves jellemek, remekül festett típusok; megismerjük a rajongó royalista nőt, ki gróf Pelven a Lafayette szabásu republicanus parancsnok iránt idealis szerelmet táplál; a gőgös Kergant vicomte-ot, »Lilliom«-ot, a »chouan«-ok bálványozott, regeszzerű hőseit, a fanatikus chouan-okat, a könnyű vérű törül metszett republicanus vitézeket, az utolsó jacobinus t; megannyi érpek alakok a mind végig élénken lüktető, mozgalmas dráában, melyet Feuillet kitünő tolla elbeszél.

RAYMONDE.

Regény.

Írta:

Fordította:

Theuriet André.

Sasvári Ármin.

Ára 90 kr.

A művelt lelkű olvasó, ki a regényirodalmat nem tekintí gyári készítménységnek, ki nem azért vesz kezébe regényt, hogy idegfeszítő képtelenségekkel felizgassa kedélyét: gyönyörködni fog e költői tollal írt elbeszélésben, a bűbajos leírásokban; vonzódni fog a s ereplő rokonszenves alakok iránt, érdekelni fogják a mesterileg vázolt lelki állapotok, küzdelmek; felelő figyelemmel fogja kiérni a minden részében gondosan szőtt, művészileg elbeszél, lebilincselő mesét; megelégedetten teendi le e valóban poeticus munkát.

Az aranyozott kor.

Amerikai regény 3 kötetben.

Írták

Twain Márk és Warner Károly Dudley.

Angolból fordította

Mudróny Pál.

Ára a 3 kötetnek 3 frt.

E regényben Twain és Warner, amerikai humoristikus írók, az északamerikai Egyesült Államok modern társadalmi életét igen élénken, érdekesen és tanúságosan írják le. A hirtelen meggazdagodási vágy, a szédelés és corruptio korszaka van itt feltüntetve regény alakban. Mindenféle eredeti jellem szerepelnek abban, minőket nem alkothat költői fantasia, hanem csak a véteiben és érényekben egyaránt nagy észak-amerikai köztársaság. Sokat tanulhatunk abból, különösen mi magyarok, mert nem csak magunk előtt látjuk az amerikai családi és politikai életet mindenféle alakzataiban, hanem főleg azért, mert társadalmi kinövésünk sokban hasonlítanak az amerikaiakhoz, habár köztársasági ényekben ma még nem igen hasonlíthatjuk össze Magyarországot Északamerikával.

Saint-Maur kisasszony jegyese.

CHERBULIEZ VIKTOR
REGÉNYE.

Franziából fordította VÍSI IMRE.

Ez a címre Cherbuliez Viktor legújabb regényének, mely az év elején jelent meg a Revue des deux mondes hasábjain. Érd. kifestítő voltát mutatja, hogy ott való közlésével egyidejűleg több más európai nevezetesség lap is — köztük az Independance belge után közölte s a magyar olvasóközönségnek csak előnyére válik, hogy a francia eredeti kiadással úgy szólva egyidejűleg kapja kezéhez e fordítást is.

Cherbuliez a legérdekesebb elbeszélők egyike. Válogatós tárgyában, diskkrét eszközeiben, művészi kivilében. Jelen regénye a legújabb francia társadalmi élet előkelő köreiből mozog s kiváló szerencsével használja föl ennek jellegzetes vonásait arra, hogy műve ne csak egy mese, de sok tekintetben korrajz is legyen.

Érdekes meséje daczára peroczig sem lesz frivollá e regény, mely a francia könyvpiac újabb termékei közt bizonyára első sorban érdemel figyelembevételt.

Ára a vastag kötetnek 1 frt 40 kr.